

Kyst, idet den øvrige Del af Østkysten overhovedet slet ikke omhandles i Styrelsens Betænkning.

Jeg skal her indskyde nogle Bemærkninger i Anledning af den Maade, hvorpaa Styrelsens Betænkning er affattet. Det Spørgsmaal, man særlig havde ønsket belyst fra Styrelsens Side, drejede sig om Mulighederne for en Besejling af Frederik den Sjettes Kyst. Herom foreligger der allerede en Række Oplysninger. Jeg skal imidlertid se bort fra at citere de paagældende Udtalelser, der i stor Udstrækning er fremdraget af den ærede Ordfører.

Overfor disse Udtalelser, der kan sammenfattes i dette, at en Mulighed vel af og til kan opstaa for at komme ind til nævnte Kyst, uden at denne Mulighed dog, saa vidt hidtil bekendt, er blevet benyttet, udtaler Styrelsen efter en Omtale af Besejlingsforholdene ved Lindenovsfjord og Angmagssalik kun, at man aldrig har forsøgt regelmæssigt at besejle Kysten mellem disse Punkter, men at de stedkendte Skibsførere ikke mener, at det her skulde stille sig anderledes end ved Angmagssalik. Det tilføjes, at Angmagssalik-Skibet under svære Isaar hyppigt har søgt ind eller ud gennem Isen sønden for Angmagssalik, og at Befolkningen i Angmagssalikdistriktet hævder, at det ikke vil frembyde særlige Vanskeligheder at besejle bl. a. Tingmiarmiut.

Med de før omtalte Udtalelser i Erindring synes det mig, at de af Styrelsen paaberaabte Paastande af stedkendte Folk ikke kan antages som virkelig sagkyndige og autoritative Udtalelser, førend det er lykkedes indgaaende at tilbagegive de hidtil fremskaffede Oplysninger om Kystens Utilgængelighed.

I Almindelighed vil jeg med Hensyn til Begrebet „Besejling“ blot sige, at det ikke er givet, at Forhold, der af og til tillader Anløb af en Kyst eller en Plads paa denne, uden videre kan antages at garantere den frie Ind- og Udsejling og Opholdstrafik, som er nødvendig for en Fangstekspeiditions Virksomhed. Af Interesse i saa Henseende forekommer mig følgende Udtalelse af Direktør Daugaard-Jensen, der ganske vist ikke angaar Fangststationer paa Frederik den Sjettes Kyst, men Oprettelsen af faste Kogier i Land Nord for Scoresbysund: „De norske Interesser er, som ofte fremhævet, i aldeles overvejende Grad knyttet til Fangsten paa det aabne Hav, og det vil være umuligt for denne Fangst at arbejde med faste Kogier i Land. Thi det vil være alt for usikkert

og alt for tidsspildende, hvis Skibene i Almindelighed skulde gaa ind gennem Pakisen for at faa sin Fangst behandlet, rent bortset fra, at det vilde volde store Besværligheder at holde saadanne østgrønlandske Kogier med Kul og andre Materialier, som de nødvendigvis skulde bruge. Det vil ofte være lige saa nær og altid meget sikrere at søge ind med Fangsten til Havne i det nordligste Norge“.

Under disse Forhold er det efter min Opfattelse i hvert Fald tvivlsomt, om Frederik den Sjettes Kyst vil egne sig til Oprettelse af norske Fangststationer, og den citerede Udtalelse om, „at faste Fangststationer her vil betyde intet mindre end en fuldstændig Sprængning af det Arbejde, der er gjort paa Østgrønland af den danske Stat fra 1894“, kan derfor kun opfattes som en Profeti uden saglig Underbyggelse. At anvende denne Udtalelse, som gjort i Mindretallets Betænkning, i Forbindelse med Spørgsmaalet om Nordmændenes Adgang til den øvrige Del af Østkysten rører en afgjort Misforstaaelse af Udtalelsens Rækkevidde.

Med Hensyn til den Del af den sydlige Østkyst, der ligger Syd for Angmagssalikdistriktet og Nord for Egnene ved Lindenovsfjord, hævder Mindretallet dernæst, at den norske Regerings Standpunkt vil føre til et Condominium, saa at Danmark og Norge i Forening skulde udstede Love og Bestemmelser for denne Stræknings Vedkommende. Dette er imidlertid en Misforstaaelse. Ifølge Art. 7 kan Danmark og Norge efter fælles Aftale forandre eller supplere Overenskomsten, dersom noget saadant skulde vise sig ønskeligt. Dette er ganske klart og naturligt, da Overenskomsten selvfølgelig ikke vilkaarligt kan ændres ensidigt af den ene Part. Hvis det skulde vise sig ønskeligt at supplere eller forandre Overenskomsten, maa det derfor, ligesom ved en hvilken som helst anden Traktat, ske efter Forhandling med Norge, f. Eks. i Tilfælde af, at den Beskyttelse, som det ogsaa efter Overenskomsten ligger i den danske Regerings og Rigsdags Haand at yde Eskimoerne, mod Forventning skulde vise sig ikke at være tilstrækkelig. Forstaaelsen af Art. 7 ændres imidlertid ikke ved den Henvisning, Mindretallet gør til den i sin Omtale af den norske Regerings Standpunkt, og der etableres ikke noget Condominium eller nogen Samregering mellem Danmark og Norge i disse Egne.

Den Modstand, der har været rejst imod Overenskomsten, har jo i Hovedsagen taget sit Udgangspunkt i en Belysning